

пристъпва. А юмруци подиръ юмруци се сипятъ на Него, хули подиръ хули се чуватъ изъ устата на тълпата. Отъ време на време Иисусъ издигне очи и изглежда кротко и благо ония, що Го удрятъ и хулятъ. Като че ли имъ казва съ очи: „боли Ме, но не ви осждамъ; не знаете, що вършите“. Витсава гледа отъ вратата на тѣхната кѣща. Става ѝ мъчно, просълзява се и извиква: „о, вие, лоши хора!“ Иисусъ я чува, поглежда я благо, забелязва сълзитѣ ѝ, поронва и Той сълзи, а по лицето Му затрепѣли снопъ лъчи блѣскави и сияещи, поблѣскави и сияещи отъ слънчевитѣ. Но изведнѣжъ тя вижда майка си слаба, бледа, изпаднала, съ очи хлѣтна и съ дълбоки предсмъртни крѣгове около тѣхъ. Лежи тя и охка. Доближава я. Майка ѝ едвамъ диша. А Витсава е сама въ кѣщи. Кой ще ѝ помогне? Тича тя на вратата, гледа тълпата, която съпровожда Иисуса, простира ръце и вика за помощъ.

Никой я не чува. Всички сж съ издигнати юмруци къмъ Иисуса, всички студени. Зове тя Иисуса. Той се спира, слага тежкия кръстъ и я гледа благо. По лицето Му пакъ трептятъ лъчи. Той сияе. „Знамъ

твоята чистота и твоята вѣра“, — казва ѝ Той, — „майка ти е здрава и на кракъ“. . .

Витсава се разтреперва и се стресна. Тя се събуди. Очитѣ ѝ гледаха плахо. Тя дирѣше тълпата, насили и очитѣ си да срещне благото и сияеще лице на Иисуса, но погледътъ ѝ се спрѣ на бледото лице на майка ѝ, което се борѣше съ смъртта.

* * *

Още сжщия день снѣтъ се сбждна. Стана сцена точно такава, каквато се присѣни на Витсава. Презъ улицата мина тълпа народъ и войници. Иисусъ носѣше голѣмъ кръстъ. Войници и тълпа го съпровождаха. Лоши хора Го удряха и